

Cẩm nang cho những du khách muốn thăm vùng Việt Nam

Từ Thức

Một người bạn nói: ông là người Việt, sống ở ngoại quốc, hãy cố người Việt lên người nước ngoài, nên làm một cẩm nang cho những du khách muốn thăm vùng Việt Nam.

Mới đầu, thấy đó là một ý hay. Làm thê vài trang dưới đây, không biết có nên làm tiếp không, không biết có giúp gì cho du khách để hiểu VN hơn hay không.

– Nếu ăn tiệm, thấy ngon, đừng khen. Người ta sẽ tăng giá gấp hai.

– Mua hàng, phải trả giá. Trả giá bao nhiêu cũng hớ. Nhưng nên an ủi: có người còn hớ hơn mình.

– Đừng quên iPhone hay ví tiền, đừng quay trở lại, hỏi có ai mượn được không. Bạn đang ở VN, không ở Nhật.

– Đi đường, chớ nên đeo nhún hay đồ trang sức gì. Có thể bị mất ngón tay, nhưng không mất nhún... thật.

– Đừng lạm phép, chào hỏi, cảm ơn, xin lỗi. Đó là dấu hiệu của người yếu. Không có chớ sống cho người yếu trong một xã hội toàn những người hùng.

– Nếu mất giấy tờ, khi khai báo, phải biết điếu. Người công chức ngồi trước mặt bạn đã tận nhu cầu tiền mới được ngồi đó. Hãy giúp họ thu lại số tiền đã bỏ ra đầu tư. Đơn của bạn cũng chớ có ai xét, nhưng nếu biết điếu, đỡ mất công chờ đợi.

– Khi có người hỏi: có biết bác Hồ không, đừng kể lể những điếu bạn biết về ông Hồ qua Wikipedia. Kể lể, biết rồi, nói mãi. Người ta chớ nhún khéo bạn đã quên chi tiền.

– Gặp một người lạ đầu, cứ nói: chào tiền sĩ. Rất hiếm người không phải là tiền sĩ. Hay ít nhất phó tiền sĩ, nhưng người Việt không thích làm phó cho ai cả.

– Nếu gặp một ông tiền sĩ có trình độ thấp hơn học sinh tiểu

học, đừng ngạc nhiên. Có thể ông ta chưa học xong tiểu học.

– Nếu người ta đưa một tờ giấy khổ lớn, chẳng viết những chữ, đừng nghĩ đó là một thực đơn. Đó là một danh thiếp, liệt kê bằng cộp, chức vụ...

– Đừng hỏi chức vụ này nghĩa là gì, bằng cộp kia của trường nào. Chính đương sự cũng không biết.

– Nếu muốn tư lự hay đặc sản Việt Nam làm kỷ niệm, đừng mua tại chợ, vất nặng một xác. Chờ khi vắng, mua trong một tiệm Tàu cạnh nhà.

– Đừng làm gì, nói gì, nếu không muốn bị phiền phức. Nên nhớ ở nước bạn, người dân có quyền làm bất cứ điều gì luật pháp không cấm; ở Việt Nam chúng ta có quyền làm những gì luật pháp cho phép.

– Đừng làm gì, ngay cả khi luật pháp cho phép. Nhiều người ở tù một công vì tuân luật pháp làm ra để áp dụng.

– Muốn biết ai thuộc giai cấp nào trong xã hội, nên nhìn móng tay họ. Câu nói nổi tiếng: tôi làm nghề móng tay mới xây được nhà của. Nếu thấy ai có móng tay đẹp, nên bày tỏ sự kính trọng. Đó ít ra là một chỉ tích xã, chỉ một dinh cơ, lớn gần như dinh Tổng thống Mỹ.

– Nếu bạn thấy một người diện complet, cà vạt trong khi trời nóng như lửa, nói những câu ngớ ngẩn khiên thiên hạ ôm bụng cười, đừng nghĩ đó là những anh hùng. Đó là những đấng cao trí tuệ loài người, đang mô tả một thiên đường XHCN trong tương lai.

– Đừng ngạc nhiên khi thấy một người làm 100 dollars mỗi tháng, xài iPhone trên một ngàn đô, xe hơi trên trăm ngàn. Tại sao không? Why not?

– Thấy hàng trăm người tụ tập ồn ào, đừng nghĩ họ biểu tình đòi nhân quyền hay tranh đấu cho môi sinh. Họ đang tranh nhau chỗ trong một tiệm McDonald's, Starbucks.

– Thấy hàng ngàn người ngoan ngoãn xếp hàng chờ bui, đừng nghĩ họ chờ vào thư viện, coi triển lãm... Họ chờ giờ mở cửa H&M hay GAP.

– McDonald's, H&M... đối với bạn là những tiệm bình dân, ăn cho mau, mặc cho tiện trong khi lao động mệt. Với người Việt, đó là những nơi sang trọng, dấu hiệu của thành đạt. Cái gì dính

dáng tới ngoại quốc cũng sang trọng. Chụp được cái hình nằm chờ trước cửa H&M là bằng chứng bạn thuộc thành phần ưu tú trong xã hội.

– Nếu thấy một người quỳ gối, hôn chân một người khác, người quỳ gối là người Việt. Vì không thể có chuyện ngược lại. Đó là một hành động vinh quang, nếu người ngoại quốc là tồ phú. Là một niềm hãnh diện, nếu người ngoại quốc là... người ngoại quốc.

– Thế nêu tên Mandela, Gandhi: nhiều người tưởng đó là một hiệu quần áo Tây, và hy vọng có ngày mở tiệm ở VN để được xếp hàng chờ chờ. Nhưng họ sẵn sàng kể cho bạn tất cả những giai thoại về thần tượng Jack Ma, một thương gia Tàu trở thành tồ phú nhờ câu kết với nhà nước, bán hàng gi.

– Đi Air VN, nếu chờ quá một giờ trước W.C, đừng nghĩ có người táo bón bên trong. Nhân viên hàng không đã khóa cửa để lấy chìa để mở.

– Tại sao nhiều người Việt, kể cả người có chức sắc, bị bắt vì ăn trộm ở các cửa hàng nước ngoài? Bởi vì họ biết xài, biết hàng hóa ngoại quốc có phẩm chất.

– Tại sao ở Nhật có những băng lớn, viết bằng tiếng Việt, nơi công cộng: “Ăn cắp là xấu”? Bởi vì ngày nay tiếng Việt được dùng tại khắp nơi trên thế giới.

– Bạn thắc mắc: tại sao phải đổi 10 dollars vào sổ thông hành khi qua hải quan. Sự thực, không bắt buộc phải đổi 10 dollars. Người ta bịa đặt ra để nói xấu chế độ. Hai mươi đô cũng được. Nhưng chuyện đó là chuyện giữa người Việt. Bạn không cần làm. Người Việt giết bắt nạt nhau, nhưng rất ngại người ngoại quốc.

– Bạn nghe thường xuyên chữ “đéo”. Đừng tra từ điển. Chỉ nên biết đó là một chữ rất thô mỏng, rất lịch sự, trang nhã. Nếu không, tại sao họ xài trong bất cứ cơ hội nào?

– Muốn băng qua đường, đừng chờ xe cộ ngưng lại. Cứ nhóm một lao động đi. Nếu gặp tai nạn, biết ngay. Đây cũng nằm trong chiến dịch bôi xấu chế độ. Chuyện có người băng qua đường mà KHÔNG bị thương tích hay mất mạng xảy ra mỗi ngày, tại sao không báo nào loan tin? Về lại, theo triết lý Đông phương, chết sống là số mệnh.

– Tại sao ở VN có nhiều nơi dành cho Tàu, cấm người Việt? Bởi

vì nếu cho người Việt vào, đâu còn là khu Tàu?

– Tại sao thí mạng hàng triệu người, nói là để tranh đấu cho độc lập, ngày nay nước Việt thành nước Tàu? Bởi vì, khi tranh đấu, không ai nói rõ là dành độc lập cho ai, cho người Việt hay người Tàu.

– Người ta nói nước Việt đang trở thành Tàu? Đó là tuyên truyền để chống phá chế độ. Trên thực tế, người Việt vẫn đông hơn người Tàu. Trên TV, thỉnh thoảng vẫn có những chương trình văn hóa Việt Nam. Lạnh thực, lạnh cứng thực, nhưng Việt Nam.

– Tại sao người Việt chặt hết cây, phá hết rừng để gây lũ lụt, nhà trôi, người chết ngập đống? Bởi vì gỗ bán được giá.

– Tại sao khi đốt rừng, người ta không trồng cây để thay, như ở các nước khác? Bởi vì người Việt không ngu như thiên hạ. Trồng cây, mấy chục năm mới lớn. Để mấy đời trồng cho thằng cán bộ phe khác nó chặt à? Nếu lúc đó, hết CS, trồng cây cho phần động nó chặt à?

– Tại sao rừng núi VN có nhiều sinh vật quý, hiếm, ngày nay gần như tuyệt chủng? Bởi vì nhậu thịt bò, thịt chuột, thịt chó, thịt mèo mãi cũng chán.

– Tại sao người ta chặt cây, đốt rừng mà ít người phần đời? Bởi vì theo túi khôn của người Việt “ăn cây nào, rào cây đó”. Anh đã hái trái cây ở ngoài đường bao giờ chưa? Nếu có trái, thằng khác nó cũng hái trước rồi.

– Tại sao xúc cát... Thôi, đừng hỏi vợ nữa. Anh là bạn tôi hay bạn của cây, của rừng, của cát?

– Người bị tai nạn hay bị đổ thương nằm chờ chết trên đường, tại sao không ai dừng lại? Bởi vì coi người bị xe cán chết hoài cũng chán. Nhân viên công lực? Bạn đã thấy có ai sắp chết rút tiền tặng công an, cảnh sát?

– Đừng thắc mắc tại sao người Việt hung bạo, tìm mọi cách để đánh nhau với nhau, bắt trộm. Suốt đời, họ bị những người có quyền đè nén, đánh giết nhau là một cách để xả hơi.

– “Những người con gái buồn không nói. Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì?” (Xuân Diệu). Họ tự hỏi sẽ được xuất cảnh đi đâu: Trung quốc, Đài Loan, Đại Hàn..

– Tại sao tàn nhẫn với trẻ con? Bởi vì khủng hay sao mà đi kiếm chuyện với thằng tàn nhẫn, khờ, hung bạo, quyền thế hơn

mình.

– Tại sao tàn nḥn với đàn bà? Tại sao không? Bóp tai một cô bán hàng, không ai làm phịn, hôm sau ṇi tịng. Van Gogh ḅ c̣ đời vẽ tranh, cḥt mới ṇi danh.

– Tại sao khi người Việt quét sân, hay x̣ rác ra đường hay đùn sang hàng xóm? Ḅi vì ṇu giữ rác trong nhà thì quét dọn làm gì?

– Tại sao có quán ḷy nước ṛa chân pha trà cho khách? Ḅi vì ṃi người một ṣ thích. Có người thích trà hoa lài, trà sen, có người thích trà ṛa chân.

– Ṭ ṣ tḥt nghiệp chính thức ̣ VN là 2,3%, trong khi ̣ các nước tân tịn 5 hay 10%, có tin được không? C̣ nhiên là pḥi tin, ṇu không làm tḥng kê làm gì? Ṣ tḥt nghiệp tḥp, vì VN là một nước bình đ̣ng, ngḥ nào cũng được coi trọng, cũng được nhìn nhận. Đánh gịy là một ngḥ, ăn xin là một ngḥ, rước ṃi là một ngḥ. Đánh ghen mướn, đòi nợ thuê, đánh ḅ chó...

– VN đứng thứ 175 trên 180 nước ṿ tự do báo chí? Luận điệu c̣a pḥn động. ̣ VN, trên lý thuỵt cũng như trên thực ṭ, báo chí được hoàn toàn tự do ca tụng cḥ độ. Bạn đã tḥy dư luận viên nào gặp khó ḍ hay đi tù khi hành ngḥ chưa?

– VN bị x̣p hạng trong những nước đội ṣ ṿ nhân quỵn, tự do tôn giáo, ṿ lương ḅng... So what? Ṇu ai cũng ngang nhau thì x̣p hạng làm gì? VN cũng đứng đ̣u nhịu địa hạt. Thí dụ: ṭ ṣ người bị ung thư, thành pḥ ô nhịm. Sài Gòn là một trong những thành pḥ nguy hịm nḥt tḥ giới. VN là một trong ba nước có tịm năng xụt c̣ng nô lệ, đàn bà mại dâm lớn nḥt tḥ giới.

– Cùng với Trung Qục, VN là một trong hai nước ṣn xụt và tiêu thụ nhịu phong bì nḥt tính trên đ̣u người.

– Tại sao Nguỵn Ngọc Như Quỳnh, Tṛn Thị Nga, Tṛn Huỳnh Duy Thức, Nguỵn Văn Đài, Anh Ba Sàm... nằm tù hàng chục năm? Ḅi vì họ làm chính trị, cḥng nhà nước. Tại sao VN nói không có tù nhân chính trị? Ḅi vì khi vào tù, họ tṛ thành thường phạm.

– Tự do tôn giáo? VN là nước tự do nḥt tḥ giới. Cán bộ mụn thành sư, hôm sau cạo đ̣u thành sư. Ai không tin tôn giáo, cứ tự do vác súng đi ḥi tội linh mục.

– Tại sao ai cũng mụn dân cḥ, nhưng VN ṿn là một nước độc

tài? Bởi vì người nọ chờ người kia. Nếu anh làm, anh đi tù, người khác hưởng. Tiện nhất là chờ Tây, Mỹ nó làm giùm. Tây, Mỹ không hiểu sao nó thích buôn bán hơn là làm dân chủ. Khi nào Mỹ nó thay đổi, hết ham dollars, VN sẽ có dân chủ. Đó là vốn dĩ của Mỹ, không phải của người Việt.

Paris, tháng 11/2017